

השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה פרטית' מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

פרשות ויקרא - צו תשפ"ד ♦ עלון מס': 135

די וועכענסליכע השגחה

ולא קם ולא זע - דאס האט געברענגט די ישועה

אויפגעברויזט און צושטורעמט האט יענקל בערל אריינשפאצירט אין יענעם טאג אין שול.

"דאס איז שוין איבערגעטריבן, אויך פרומקייט האט א גרעניץ".

יענקל בערל האט גערעדט פון מרדכי הצדיק, דער רבי פון כלל ישראל.

"מילא דאס, אז ער וויל זיך נישט בוקן צו המון, דאס פארשטיי איך נאך, עס איז קעגן די הלכה! אויפ'ן האלדז פון המון הענגט א געטשקע, אבער וואס ער האט געטון היינט איז שוין איבערגעטריבן לויט אלע דיעות, אויך לויט די הלכה, בפרט אין אזא צייט, ווען עס הערשט אין די לופט אזא אנגעצויגענקייט".

יענער טאג האט אסתר המלכה געמאכט די סעודה מיט אחשוורש און המון. נאך די סעודה איז המון ארויס פון דער פאלאץ און ווי די מגילה זאגט עדות איז עס געווען 'ולא קם ולא זע'.

"דו דארפט זיך נישט בוקן, אבער שטעל זיך אויף, געב זיך א שאקל.. וואס האט ער געהאט פון דעם, ער מאכט נאר ערגער".

אבער, ווי אייביג, ווען עס רעדט זיך פון גדולי ישראל, האט יענקל בערל געמאכט א ביטערן גרייז.

דער הייליגער אלשיך הק' (פרק ה', ט') געבט צו פארשטיין ווי ער האט געגרייזט.

ער זאגט אז יעדער מאל ווען המון האט זיך געטראפן מיט מרדכי, האט זיך מרדכי נישט געבוקט צו אים, אבער ער איז יא אויפגעשטאנען פאר אים, אבער דאס איז געווען ביז ווען אחשוורש האט אויסגעשטרעקט פאר אסתר המלכה די שרביט הזהב.

ווען אחשוורש האט אויסגעשטרעקט דער שרביט הזהב פאר אסתר המלכה האט מרדכי געזען אין דעם א גוטער סימן, און באשלאסן אז מער וויל ער נישט האבן קיין שייכות מיט המון הרשע.

ער האט מער נישט געהאט קיין שייכות מיט המון הרשע און זיך מער נישט אויפגעשטעלט צו אים און ווען המון האט דאס געזען איז ער געווארן אויסערזיך פאר כעס, און דא, האט זיך אנגעהויבן די ישועה פון כלל ישראל.

דער רשע המון האט געוואלט אומברענגען די אידן און מרדכי הצדיק א יאר שפעטער, י"ג אדר, אבער ווייל מרדכי האט זיך נישט אויפגעשטעלט פאר אים איז ער געווארן אזוי אין כעס אויף אים, אז ער האט באשלאסן אז ער קען ער מער נישט ווארטן אויף נעקסטע יאר, ער מוז אים שוין דערפֿטרין.

המון, ווי עס ווערט פארציילט אין די מגילה, האט זיך נישט געפּוילט, ער האט אנגעהויבן אויפשטעלן א גרויסער בוים און איז געקומען זיך באראטן מיט אחשוורש, און פון דא האט זיך די זאך אנגעהויבן דרייען אויף פארקערט.

עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז טאקע פון דער 'ולא קם ולא זע' איז די ישועה געקומען צו גיין.

נאך די נס האט מען קלאר געקענט זען די פארקערטע. אנדערש ווי די דיעה פון יענקל בערל, נאר דווקא פון די פרומקייט פון מרדכי הצדיק איז ארויסגעקומען די ישועה, ווייל מען טאר נישט מהרהר זיין אויף גדולי ישראל. צומאל וויל דער באשעפער פון א איד ער זאל גיין ביזן סוף, ער זאל נישט קוקן זייטיג, נאר גיין מיט אים ביז צו די ענדע, ווייל נאר אזוי קען די ישועה קומען און דאס האט ער געוואלט דא.

עס איז נישט דא קיין געפעלן פאר המון, פאר אחשוורש, קוק נישט זייטיג, נאר צום בורא כל העולמים, ווייל ער איז דער 'עשה ועושה ויעשה לכל המעשים'.

גוט שבת
פינחס שפר

דברים שבלב

אויסצויגן פון די שיעורים אין 'שער הבטהון' פון ספר חובת הלבבות

כל עצמותי - לויבן הקב"ה מיט אלע אברים

אין די פרשה פון צו לערנען מיר איבער די קרבנות וואס א איד דארף ברענגען אין בית המקדש. איינס פון די קרבנות וואס ווערט דארט אויסגעברענגט איז דער קרבן תודה, א קרבן פון דאנקען דעם בורא כל העולמים אז מען איז ניצול געווארן פון אלע סארט צרות, צי פון קרענק, פון תפיסה, אז נאך דעם וואס מען האט געמיינט אז די לעבן גייט אנקומען צו אן ענדע, האט מען איר צוריקבאקומען, מען האט אנגעהויבן לעבן פונדאסניי.

אסאך מאל זעט אויס פאר א איד ווי דער דאנקען הקב"ה איז א קליינער טייל פון דעם לעבן, אבער עס איז א גרייז, דער דאנקען הקב"ה איז דער 'לעבן' פון א איד, דער מהות פון אן אידישער לעבן.

א איד דארף שטענדיג צילן צו דאנקען הקב"ה וואס מער און מיט וואס מער הארץ און כוונה, ווייל דאס איז א איד. אין די הקדמה פון דעם חובת הלבבות אויף שער הבטהון שרייבט ער ארויס די זאך קלאר און ווי עס איז זיין לשון: **'ירבה להודות לו'**, ווייל דאס איז דער חוב פון א איד אויף די וועלט.

א שיינער מדרש איז דא אויף דער פסוק אין תהלים [לה] **'ירבה ה' את יריביו'**. דער מדרש דערציילט אז ווען דוד המלך האט געבעטן פון הקב"ה ער זאל קעמפן פאר אים, אז ער האט פירן פאר זיינעטועגן זיין יריב, האט הקב"ה צוריקגעפרעגט פאר דוד המלך און וואס וועסטו טון פאר מיר? האט דוד המלך געזאגט אז איך וועל דיר לויבן מיט אלע מיינע אונז און ווי דער פסוק זאגט דארט: **'כל עצמותי תאמרנה'** - איך וועל דיר לויבן מיט אלע מיינע אברים.

דער מדרש לערנט אונז אויס א מוראדיגער זאך. מיר זענען געוואוינט אז מען דאנקט הקב"ה מיט די מויל, מיט די הארץ, אבער דא לערנען מיר זיך אויס אז עס איז דא נאך א זאך, מען קען דאנקען הקב"ה מיט אלע אברים.

דער געדאנק איז אויך דא ביי נשמת. ווען מען זאגט שבת נשמת רעכענט מען אויס די שבח אז מען לויבט הקב"ה מיט אלע אברים, און ווי מען זאגט דארט 'אברים שפילגת בנו רוח ונשמה' און ענדע פירט מען אויס זאגנדיג **"הם הן יהודי ויברכו וישבחו ויפארו וירוממו"**.

וויאזוי לויבט א איד הקב"ה מיט אלע אברים? עס קען זיין אז די גאנצע גוף פלאקערט פאר הקב"ה און עס קען זיין מיט די מצוות וואס מען קען מקיים זיין מיט יעדן אבר. מיט די קאפ איז מען מקיים די מצוות פון אפגעהיטענע אויגן און קוקן אין ערליכע זאכן, מיט די פיס גייט מען אויף ערליכע פלעצער און אזוי ווייטער מיט אלע אנדערע אברים ביז ווען מען קומט צו אן די דרגה פון **'כל עצמותי תאמרנה - ה' מי כמוך'**.

דער זוה"ק זאגט אז דער שבח פון כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך איז נאך גרעסער ווי די שבח וואס כלל ישראל האט געזאגט ביים ים סוף.

נאך די גרויסע ניסים וואס כלל ישראל האט געזען ביים ים סוף האט כלל ישראל געזאגט דער פסוק **'מי כמוך באלים ה''** אבער די שבח איז גרעסער.

עס איז גרעסער ווייל ווען מען מאכט א חשבון זעט מען אז ביי מי כמוך איז דער שם ה' נאר נאך די דריי ווערטער **'מי כמוך באלים ה''** און דא ביי דער פסוק **'כל עצמותי תאמרנה'** זאגט מען דער שם ה' נאך פאר די ווערטער מי כמוך.

אין יענער שטיקל פירט ער אויס אז די שבח וועט יעדער איד זאגן לעתיד לבוא, ווען ער וועט זען די חסדים וואס הקב"ה האט געמאכט מיט די אידן, דאן וועט מען זען עין בעין די חסדים מרובים וואס הקב"ה האט געמאכט מיט אונז און אים לויבן. זאל הקב"ה געבן אז עס זאל שוין געשען בקרוב, אז מיר זאלן זוכה זיין צו זען די גוטע חסדים בקרוב אין אונזערע טעג.

די שיעורים ווערט ארויפגעלייגט דורכמיט די וואך - מען קען עס הערן ביי נומער 4 [אין אויסנומען די שפראך וואס איר ווילט הערן]

ניסיון שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

א איד צו א איד

עס דערציילט דער חשוב'ער רב פון מיאמי הרב ישראל אליהו שפירא שליט"א: מיט א שטיק צייט צוריק איז מיר אויסגעקומען צו וויילן אין א כשר'ע רעסטאראנט אין די אומגעגענט פון מיאמי. זייענדיג דארט האב איך מיטגעהאלטן די ווירטשאפט פון די נאנט און זינט אז דער רעסטאראנט איז געווען איבערגעפולט מיט מענטשן איז די מהומה אויפ'ן ארט געווען זייער גרויס.

צווישן די טישן זענען די סארווער אריבער און סערווירט דעם עולם. די סארווער האבן אויסגעזען גוים אבער בליקנדיג אויף זיי און ווארטנדיג אז מען זאל דערלאנגען צום טיש די באשטעלטע עסן, האט דער רב באמערקט אויף איינער פון די סארווער אז ער איז אנדערש פון די אנדערע, אז ער איז א איד.

עס האט אויסגעזען אז ער האט א אידישע נשמה, אבער ער פירט זיך נישט אידישעלעך.

אינמיטן די גערויש איז פלוצלונג דער מנהל פון די רעסטאראנט געקומען צו לויפן גערעגטעווייט צו דעם סארווער און אים אנגעהויבן פארהאלטן אז ער מישט ארום צווישן די טעלערס, אז מענטשן האבן באשטעלט פארציעס אבער זיי באקומען נישט וואס זיי האבן געבעטן, און אז עס איז זיין שולד.

דער סארווער האט זיך פראבירט צו פארענטפערן. ווי מער ער האט זיך פארענטפערט האט עס געטון די פארקערטע, עס האט צוגעברענגט אז דער מנהל זאל זיך מער רעגן און אים באשרייען פון קאפ ביז פוס.

דער מנהל האט נישט געשווינט דעם סארווער. פארענט פון אלעמען האט ער אים באזידלט און באוואשן. א שטיק צייט שפעטער האט דער מנהל געכאפט אז דער סארווער איז גערעכט, אז עס איז אפילו נישט זיין שולד, אבער עס איז שוין געווען צו שפעט, דער סארווער האט מער נישט געוואלט הערן פון גארנישט. אפגעפאטשט און דערנידערט איז ער געזעסן אויף זיין ארט.

"ווען איך האב דאס געזען האב איך עס נישט געקענט צוקוקן", דערציילט הרב שפירא.

וויסנדיג אז ער איז א איד האט עס אים נאך מער פארדראסן, ער איז צוגעגאנגען צו דעם סארווער און אים באגריסט און אויסגעדרוקט מיט אים מיטגעפיל און באוואונדערט זיינע מידות זאגנדיג אז ער איז באצויבערט פון אים, אז טראץ וואס ער איז באמת געווען אומשולדיג, האט ער נישט פראטעסטירט אויף זיינע רעכטן און אויסגעפירט אז א איד ווי אים, וואס איז א בולם כעסו בשעת מריבה האט א כח צו ווינטשן פאר א איד און אים געבעטן א ברכה.

די שמועס איז געגאנגען אויפ'ן גוטן ריכטונג. עס איז אריבער פון א פשוט'ער שמועס צו רעדן איבער זיין פארגאנגענהייט און די שאצונג פון הרב שפירא האט זיך ארויסגעשטעלט צו זיין גערעכט, דער סארווער איז געווען א איד און ער איז אויפגעוואקסן אין א שטוב פון ערליכע אידן, נאר ער איז פארפארן.

"הללוואי ווען איך קען ווען צוריקקומען", האט ער זיך אנגערופן צו אים. די ביידע האבן אויסגעטוישט נומערן, פון דאן זענען זיי געשטאנען אין א דירעקטע קאנטאקט, די אידישקייט מצב פון דעם סארווער האט זיך דראסטיש פארבעסערט, אלעס אין די כח פון א גוט ווארט!

הרב שפירא פירט אויס אז מיר קענען קיינמאל נישט אונטערשאצן די כח פון א גוט ווארט, וואס עס קען אלץ אויפטון.

דעם בחור וויל איך יא!

עס דערציילט הרה"ג רבי חיים שמערלער שליט"א דער אנפירער פון די 'הגפן' באוועגונג צו טרעפן שידוכים פאר אידן:

"די מעשה האט מיר א לעקוואדער איד דערציילט".

וכך היה המעשה: איך האב א פיינער בחור, א מושלם מיט אלע מעלות. אין א טאג האט מען אים אנגעטראגן א שידוך. די כלה איז געווען א פיינער זאך, מען האט גערעדט אויף איר זייער גוט, אז זי איז זייער ערליך, געראטן, ממש א מושלמת. עס האט זיך אויסגעשטעלט אז דער בחור האט מיטגעהאלטן די שידוך. אונזער זייט האט גלייך געזאגט יא, אבער ווען עס איז געקומען אז די צווייטע זייט זאל זאגן יא, האט זיך עס געשלעפט.

געצייילטע טעג שפעטער האט דער שדכן צוריקגעברענגט א נעגאטיווער ענטפער.

דער כח פון מוותר זיין

עס דערציילט א איד פון אמעריקע:

פאר עטליכע יאר בין איך שוין אין דער מעקלעריי ביזנעס. איך קויף דירות און פארקויף דירות.

עס איז דא פרנסה'ס וואס מען ווייסט לכתחילה אז עס האט א סדר, אבער דא, ביי די ארבעט, לעבט מען ממש מיט'ן באשעפער. עס איז דא חדשים וואס עס גייט נישט אריין קיין פעני אין טאש, מען דרייט זיך ארום מיט ליידיגע קעשענעס, דאגעגן איז דא חדשים וואס עס קומט אונטער א געשעפט און דו פארדינסט א ריזיגע סומע אז דו קענסט לעבן פון דעם א האלבער יאר.

איך פארגלייך צו אנדערע מעקלערס קען איך זיך נישט אפרעדן, איך בין שוין מצליח אין דעם, איך זעה אין דעם סייעתא דשמיא אויף טריט און אויף שריט.

בשעה טובה האב איך אויך א שידוך געטון מיט מיין דריטן זון. נאכ'ן אויסארבעטן אלע נויטיגע דעטאלן האב איך באשטימט אז די חתונה וועט זיין ג' כסלו תשפ"ד.

האבנדיג א דאטום האב איך זיך ארויסגעלאזט אין די רייע און באשטעלט א זאל, א גראמער, א שפילער, א זאל פאר די שבת שבע ברכות און מען האט זיך אנגעהויבן גרייטן צו די חתונה.

עס איז געווען אביסל נאך פסח ווען מיין שווער קלינגט מיר אן. ער דערציילט מיר אז ער האט קובע געווען די חתונה פון זיין זון דריי טעג פאר מיין חתונה.

"דו ווייסט דאך מיר ווערן נישט יונגער. עס קאסט כח צו גיין אויף שמחה'ס, אז מיר וועלן זיין ביי דיר וועלן מיר נישט קענען זיין ביי מיין שמחה, אז מיר וועלן זיין ביי אים וועלן מיר נישט קענען זיין ביי דיין שמחה, אפשר פראבירסטו צו רוקן די חתונה אביסל".

די ביטע האט מיר זייער פארדראסן. איך בין געווען ערשט, מיין שוואגער וואלט זיך געדארפט רעכענען מיט מיר ענדערש ווי איך זאל זיך רעכענען מיט אים.

ווען איך האב פארגעלייגט די טענה פאר מיין שווער האט ער מיר געגעבן גערעכט אבער ער האט ערקלערט פארוואס די זאך איז אסאך מער פארוויקעלט ביי מיין שוואגער, ווי ביי מיר.

"איך קען דיר נישט צווינגען, אבער איך בעט דיר

מפצים אמונה ורואים ישועות

פאר א לאנגע צייט האב איך גענוצט ארבעט. איין טאג האב איך באשלאסן אז כגיי מאכן די סגולה, איך גיי תורם זיין געלט, אז מען זאל קענען אויסשפרייטן די גליון אין 8 שולן. עס האט נישט געדייערט לאנג און איך האב געטראפן א גוטער ארבעט. עס איז אינטערעסאנט אנציווייזן אז מיין נייער באס הייסט "יהנות", עס איז א רמז צו די ווערטער "יהנות", אז הקב"ה האט מיר אונטערגעשיקט די ישועה. מיט א ברכה - מ. מ. אילנית

מפצים אמונה ומחיים נפשות

איך וויל דא אויסדרוקן מיין דאנק פאר די חשוב'ע שטאב פון די השגחה פרטית האטליינע און די גליונות. בזכות פון איין בין איך אסאך געשטיגן אין אמונה, אין בטחון, עס האט מיר געגעבן די כח זיך צו קענען איינגעוואוינען צו לעבן א לעבן פון אמונה און צו וויסן אז אלעס וואס געשעט מיט מיר אויף די וועלט איז פון הימל, אז דער רבש"ע איז משגיח אויף מיר אין א פרוואטער וועג.

"זיי האלטן זייער פון דיין בחור, אבער זיי זוכן עפעס בעסער". האט דער שדכן געזאגט.

דער בחור האט באקומען די תשובה, עס האט אים נישט געשמעקט, אבער ער האט עס אראפגעשלינגען.

עס איז אריבער געצייילטע טעג און דער בחור קומט צו זיין טאטע און זאגט אים אז טאקע ער איז נישט א שפיץ בחור, אבער ער האט א חברותא, דער חברותא שטייט אסאך העכער פון אים, אפשר זאל מען עס אנטראגן פאר יענעם.

דער טאטע האט אנגעקלינגען דער שדכן און עס אנגעטראגן אבער דא האט זיך ארויסגעשטעלט א שיינער זאך. עס איז אריבער עטליכע טעג און דער שדכן קלינגט צוריק און זאגט אז זיי ווילן ווייטערגיין, אבער נישט מיט די חברותא, נאר מיט דעם בחור אליין.

די כלה זאגט אז זי האט געהערט וואס דער בחור האט געטון און א בחור מיט אזעלכע מידות וויל זי.

די שידוך איז געווארן, מען האט געבראכן טעלער, אין זכות פון קענען פארקוקן אויפ'ן אייגענער ווייטאג.

די ישועה אין ליזענסק

מיט א שטיק צייט צוריק זוכנדיג צו פארדינען א שיינע סומע פון געלט, האב איך אינוועסטירט גרויס געלט אין א שטח וואס געפינט זיך אין אייראפע.

נישט האבנדיג דאס גאנצע געלט אויף מיר האב איך גענומען א שותף, דער שותף האט אריינגעלייגט זעכציג פראצענט און איך האב אריינגעלייגט פערציג פראצענט.

לויט די ארטיגע געזעץ ארבעט עס אז עס איז א פירמע און די פירמע שרייבט אן די שותפות פאר יעדן באזונדער לויט די פראצענטן וואס מען רופט אן שיערס בלע"ז.

די געזעץ זאגט אויך אז ווער עס האט מער סטאקס אין די געשעפט האט אויך מער רעכטן אין די פירמע און ער קען באשליסן אז ער גייט פארקויפן די אייגענטום, ער דארף זיך נישט רעכענען מיט'ן צווייטן.

עס איז אריבער א שטיק צייט פון ווען מיר האבן געקויפט די געשעפט און מיין שותף רופט מיר אן איין טאג זאגנדיג אז ער וויל פארקויפן די שטח. ווען איך האב אים געפרעגט וויפיל ער גייט בעטן פאר דעם איז מיר שלעכט געווארן, די סומע איז געווען נישטיג קעגן די אמת'ע ווערד און איך גיי דא דערלייגן גרויס געלט.

איך האב זיך פראבירט איינצובעטן ביי יענעם ער זאל נישט טון די גרייז, אבער ער איז געווען אנטשלאסן ווייטערגיין מיט דעם ביז צו די ענדע.

ווי געזאגט געבט אים דער געזעץ די כח צו קענען אויספירן וואס ער וויל, אז איך קען זיך נישט קעגן שטעלן וואס ער זאגט, און איך בין געווען פארלוירן.

א שטיק צייט שפעטער בין איך געווען אין ליזענסק ביי די יארצייט כ"א אדר. עס איז געווען א גרויסער התעוררות און זייענדיג אזוי פארקלעמט פון די צורה, האב איך זיך אויסגעגאסן דארט דעם הארץ און געבעטן אז מען זאל זיך פון הימל דערבארעמען אויף מיר.

נאכ'ן דאווענען מיט א ברען האב איך געשפירט א דערלייכטערונג. ארויסגייענדיג פון דעם ציון האב איך באגעגענט א איד, א בעל צורה, גלייבנדיג אז דער איד איז א רבי, האב איך זיך מזכיר געווען פאר יענעם.

דער איד האט מיר אויסגעהערט, אבער עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז דער איד איז א פשוט'ער איד, נישט קיין רבי, נישט קיין בנש"ק, ער איז א דרייווער, ער פירט ארום מענטשן.

ארויפגייענדיג אויף מיין טעות האב איך אנגעהויבן אוועקצוגיין פון דעם איד, אבער ער האט נישט נאכגעלאזט, ער האט געבעטן איך זאל אים געבן מיין נומער און ער וועט זען וואס ער קען טון.

א שטיק צייט איז אריבער, איך בין שוין געווען אינדערהיים ווען דער איד קלינגט. דער איד האט דערציילט אז ער האט א ידיד, איינער וואס איז זייער באקאנט אין די געביט און יענער וויל רעדן מיט מיר.

דער אנדערער איד האט טאקע געקלינגען און פארשפראכן אז ער וועט צוריקקומען צו מיר געצייילטע טעג שפעטער. נאך אפאר טעג האט ער צוריקגערופן און דערציילט אז אלץ גרויסער ביזנעסמאן האט ער אריינגעקלינגען פאר מיין שותף און אים געפרעגט צי ער קען אפקויפן דער שטח.

דער איד האט אים געזאגט אז ער האט זיך בארעכענט, ענדע וויל ער עס נישט פארקויפן.

עס האט זיך אראפגעגליטשט פון מיר א שטיין פון הארץ, איך בין מלא הכרת הטוב פאר דעם איד, טראץ וואס כ'ווייס נישט ווער ער איז און וואו ער געפינט זיך בכלל.

זייער, זיי זיך משתדל

פאר מיינעטוועגן".

עס איז געווען א שווערע החלטה,

איך האב עס שווערליך געקענט פועל'ן

ביי מיר, אבער נאך די בקשות פון מיין

שווער, האב איך באשלאסן אז איך גיי פראבירן,

לאמיר זען ווי אזוי עס גייט גיין.

די ערשטע טעלעפאן-רוף האב איך געמאכט צו מיין מחותן.

פון דעם האב איך די מערסטע געציטערט, אבער צו מיין וואונדער איז מיין מחותן געווען זייער גרינג מיט דעם.

"פון מיין זייט קענסטו רוקן די חתונה, אבער די קאפוויי איז אויף דיין קאפ. דו דארפסט רעדן מיט די זאל, די קעכער, די פאטאגראפירער".

איך האב אראפגעלייגט די טעלעפאן מיט א גרינגערע געמיט האפענדיג אז די גרינגקייט וועט ממשיך זיין אויך אין אנדערע ערטער.

ענדע איז עס אריבער היבש גרינגער ווי איך האב זיך געראכטן, די מערהייט פון די באשטעלטע האבן מסכים געווען צו רוקן די באשטעלונג פון ג' כסלו אויף י"ג כסלו.

עטליכע שעה איז פארביי און די מיסע איז געווען פארפולקאמט, איך האב געדאנקט הקב"ה אז עס איז געווען א סוקסעס און אז איך האב געקענט קומען צוהילף פאר מיין שווער און פאר מיין שוואגער.

די חדשים האבן זיך גערוקט שנעל, חודש כסלו איז געשטאנען אויפ'ן שוועל, א טאג-צוויי פאר ג' כסלו, האב איך באקומען אן איינלאדונג אויף ג' כסלו, אז איך זאל קומען צו א גרויסער אויספארקויף.

ווען מיין זון וואלט חתונה געהאט אין דער ארגינעלער דאטום וואלט איך עס אפגעזאגט, אבער זינט די חתונה האט זיך גערוקט אויף צען טעג שפעטער, אויף י"ג כסלו, האב איך אנגענומען די איינלאדונג.

ביי יענער יריד האב איך געשלאסן א דילל פון צוואנציג מיליאן דאלער.

אלץ מעקלער באקום איך 2 פראצענט, עס הייסט אז איך האב פארדינט 400 טויזנט דאלער.

איך האב נאך אין מיין היסטאריע נישט געמאכט אזא שיינע געשעפט, דאן האב איך פארשטאנען אז הקב"ה האט מיר אויספראבירט, עס האט געווארט אויף מיר א גרויסע שפע, אבער הקב"ה האט ערשט געוואלט זען צי איך בין עס ווערד.

נאכ'ן ביישטיין די נסיון האב איך באקומען די דערווארטערטע שפע און זיך געלערנט די כח פון מותר זיין פאר א צווייטער איד.

נעם דו אויך א חלק אין די באוועגונג אויסצושפרייטן אמונה איבער די וועלט

און זיי זוכה צו די הייליגע הבטחה פון זוה"ק

צו האבן קינדער און קינדס קינדער יראים ושלמים

חף יעצט אריין: 02.6313.742 אדער אין ליון פון השגחה פרטית 02.30.11.300 | דריקט 6

בעמדות נדרים פלוס	משלוח בודאר	העברה לבנק לאומי
ע"ש השגחה פרטית	ל.ת.ד. 5475 ירושלים	57390056

טייערע ליענער

אויב ווילט איר מזכה זיין די מתפללים אין אייער בית המדרש אדער פארטיילן די רייכע גליון אין אייער געגענט

פארבינדט זיך מיט אונז

אויפ'ן נומער - 9722-6-313-742

לעת עתה ווערט אונזער גליון דאחי נאר פארשפרייט אין די יאר מעליס אדער אין די געדרוקטע קובצים פון די גליונות.

מיר האפן זייער שטארק אז בקרב וועלן מיר קענען דרוקן עקסטער אונזער גליון אבער אויף דערווייל שטעלן מיר צו די מעגליכקייט איר זאלט עס קענען דרוקן פאר א מינימאלישע פרייז.

קלינג אריין ספיר דעם טעם.

צענדליגע טויזנטע
אידן פון די גאנצע
וועלט
לעבן א בעסערע און
געשמאקערע לעבן
אדאנק די השגחה
פרטית ליניע

זיי דו אויך פון די
גליקליכע - מאך
דעם טעלעפאן
קאלל
און הייב אן לעבן
א רואיגערע און
בא'טעמ'טע לעבן פול
מיט מנוחת הנפש און
ישוב הדעת

פון ארץ ישראל
300-11-30-972 +,
פון ארה"ב
140-130-86-151,
פון אנגליה
489-3900-330-0,
פון בלגיה
28-844-380-0,
פון ארגנטינה
31-840-398,
פון דרום אפריקה
21-521-18-8755,
פון אוקראינה
330-633-100-947

לשונם הזה השגחה פרטית בספרים הקדושים

לחנוותם מפחד שלא יפסיד איזה פדיון בשעה זו ובאמת ראוי לבטוח בה' שכל מה שמוכן לו להרויח לא יפסיד והקונים יבואו אליו לאחר מכן, וזהו שאמר "אך טוב וחסד ירדפוני - הגם- שבתי בבית ה'", ולהאמור הדברים נאמרים גם כן על התפילה בציבור, בזמן שהציבור מתפלל לא יבטל טרדת הפרנסה, ולא יפסיד כלל על ידי זה שמתפלל בציבור בשעה זו.

(פני חיים)

ווער עס פארלאזט זיך נישט אויפ'ן באשעפער פארלירט סיי זיין תורה און סיי זיין פרנסה

מה שאמר לדבר הרשות הלך, יש לבאר, דהיינו אפילו אם הלך אחר חיפוש מקור פרנסה לביתו שבאמת גם זו מצוה ואף חובה עליו לזון את אשתו ובניו, אבל בכל זאת לא היה לבטל מבית הכנסת ומבית המדרש לצורך זה, אלא היה לו לבטוח בשם ה' שבוודאי לא יחסר לחמו ומוזנותיו הקצובים לו מראש השנה עד ראש השנה, ובוודאי לא בגלל עבודת השי"ת בתורה ובתפילה. ואם חס ושלום לא שם ה' מבטחו אין נוגה לו, לא בדא ולא בהא, כי חס ושלום שניהם יאבדו הן התורה והן הפרנסה, כי לא בטח בה'.

ופירשנו בזה הפסוק (איכה א, יא) "כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו מחמדיהם באוכל להשיב נפש", הנה לחם תרתי משמע, על דרך לכו לחמי בלחמי (משלי ט, ב) זו התורה, ובא המקונן לומר איך הגיעו לשפלות כזאת להיות נעזבים עד כדי ביקוש לחם להקיש רעבון ביתם, הסיבה לכך היא עזיבת התורה מתוך אבתלא של דאגת הפרנסה, והיינו נתנו מחמדיהם זו התורה שנאמר בו הנחמדים מזהב ומפז, המירו אותה באוכל להשיב נפש, על כן גם היא עזבה אותם, והלכו חשכים נאנחים ומבקשים לחם ואין נוגה להם חלילה

ונתרחקו בזה מן התורה ומן הפרנסה כי לא בטחו בשם ה'.

(יחודשי מהר"י)

געווען בשמחה אז ער האט מפסיד געווען געלט - ווייל ער האט נישט געוואלט האנדלן פאר'ן דאווענען

וכן כתוב בספר "שם יעקב": והעיד על הגאון מוה' זלמן מירליש אב"ד דק"ק האמבורג, שפעם אחת הלך לבית הכנסת מעוטף בטלית ותפילין כדרכו, ופגע בו אדם אחד שהיה לו למכור אבנים טובות, ורצה שילך עמו לביתו, והגאון השיב לו שימתין עד שיבוא מבית הכנסת, ובתוך כך מכרן לאחר והאחר הרויח בהם כמה אלפים ר"ט, ושמוח הגאון שמחה גדולה שהשליך מנגד ממן רב עבור תפלת צבור.

(משנה ברורה אורח חיים סימן צ' ס"ק כט)

ווען א איד דאווענט איז נישט די רע חובה פון השתדלות

מאי טעמא משום דהוי ליה לבטוח בה' ולא בטח. פירוש: אולי תאמר שהלך לפרנסתו שגם זה נקרא מצוה, זה אינו, שבזמן התפילה לא הוי מצוה, דהא צריך לילך להתפלל שיתן לו הקב"ה פרנסתו, והוא לא הלך להתפלל אם כן לא בטח בה'.

(אמרי נועם להגר"א)

א איד דארף זיך פארלאזן אויפ'ן בורא כל העולמים אז ער וועט אים צושטעלן וואס ער דארף אן זארג

מאי טעמא דהוי ליה לבטוח בשם ה'. לפי דברי המהרש"א קאי על אלו אנשים סוחרים הרודפים לפרנס בני ביתם בזמן שהצבור מתפלל וינעם בוטחים בה' שירויח גם אחר התפילה ולא יפסיד כלום. ועל דרך זו ראיתי בהקדמה לתשובת ברית אברהם שכתב לפרש מה דאמר דוד המלך ע"ה "אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי ושבתי בבית ה': לאורך ימים", הדכוונה בתוכחת מוסר על אנשים סוחרים מופלגים שאינם קובעים עתים לתורה ומיד אחר התפילה מהמרים והולכים

ער וואלט געדארפט האבן בטחון אין הקב"ה

אמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק: כל הרגיל לבא לבית הכנסת ולא בא יום אחד, הקב"ה משאיל בו פרעגט הקב"ה אויף אים וואו איז ער? פארוואס איז ער נישט געקומען? שנאמר (ישעיהו נ, י) "מי בכם ירא ה' וואס איז געווען געוואוינט צו קומען יעדן טאג אין שול, שומע בקול עבדו אויסצוהערן דער קול פון דעם שליח ציבור אשר הלך חשכים וואס איז אצינד נישט דא און איז געגאנגען צו א פינסטערע ארט און האלט זיך אפ פון קומען אין שול אריין, ואין נוגה לו, און עס לייכט נישט פאר אים. שמועסט די גמרא אויס: אם לדבר מצוה הלך, אויב איז ער געגאנגען מקיים צו זיין א דבר מצוה נוגה לו וועט אים זיין ליכטיג, ואם לדבר הרשות אבער אויב צו א זאך וואס איז נישט קיין מצוה הלך איז ער געגאנגען, אין נוגה לו וועט אים נישט לייכטן. און דער פסוק פירט אויס: "ביטח בשם ה'" - מאי טעמא וואס איז דער טעם אז מען איז אזוי מקפיד אויף אים? משום דהוה ליה ווייל ער וואלט זיך געדארפט לבטוח בשם ה' פארלאזן אויפ'ן באשעפער און קומען אין איר מתפלל זיין ולא בטח און ער האט זיך נישט פארלאזט.

(ברכות דף 1 ע"ב)

א נקודה פון דער וואונדערליכער שיעור פון הרה"צ ר' יהודה מאנדעל שליט"א פון לעיקוואד זיי אזוי ווי מרדכי הצדיק...

צוברעכן די התפעלות פון אנדערע. אויך מרדכי הצדיק און אסתר המלכה האבן געלעבט אזוי, זיי האבן נישט געכאפט קיין שום התפעלות. ווען זיי האבן געהאלטן אז עפעס דארף זיין אזוי האבן זיי עס געטון, אויך ווען זיי האבן געוואוסט אז יעדער איז קעגן זיי.

די גמרא זאגט אז איינס פון די טעמים פארוואס אסתר המלכה האט איינגעלאדענט המן צו די טעודה איז אז די אידן זאלן נישט מיינען אז זיי האבן א גוטער פריינט אין שטוב פון אחרוש.

זי איז געווען גרייט אז גאנץ כלל ישראל זאל איר בארעך און זאגן אז זי פארהוילט זיך פון כלל ישראל, נאר פאר די תועלת וואס וועט ארויסקומען דערפון.

דאס איז א הויכע מדריגה אין נישט כאפן קיין התפעלות! דער חובת הלבבות רעדט ארום פון די מידת 'השתוות'. עס איז הויכע דרגה, עס איז א צייט ווען יעדער רעדט אויף דיר, אבער דו בלייבסט מיט דייער, ווייל דו גלייבסט אין וואס דו טוסט און אין וואס דו דארפט טון.

א פינטעלע ליכטיגקייט

אויסצויגן פון שיעורי המשפיעים אין האטליין

אין נאווארדאק פלעגט מען זאגן אז א איד דארף זיין ווי מרדכי הצדיק!

מרדכי הצדיק איז א סימבאל פון א ריכטיגער בעל בטחון. אין די שווערסטע צייטן האט ער זיך געהאלטן קלאר און נישט פארלוירן זיין ישוב הדעת און ווי די מגילה איז מעיד אויף אים "ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה".

נישט נאר האט ער זיך נישט געבויגן פאר המן, ער האט זיך אפילו נישט צוטון געמאכט פון אים, ווי ער וואלט אפילו נישט עקזיסטירט, ווי עס שטייט אין די מגילה, "ולא קם ולא זע ממנו".

אויך אין די שווערסטע מינוטן איז ער געבליבן קאלט, גלייכגילטיג, ווי עס וואלט גארנישט פאסירט מיט אים.

דאס איז די עבודה פון א איד אויף די וועלט - כאפ נישט קיין התפעלות פון קיין איינעם און קיינמאל נישט!

עס מאכט זיך אסאך מאל אז מען זיצט צווישן מענטשן און מען האט מורא צו רעדן, מען ציטערט אז יענער וועט טראכטן אויף דיר אזוי און אזוי, אבער מען דארף וויסן אז מען דארף יא רעדן, מען דארף ברעכן די איי.

צומאל איז עס מיט א קלייניגקייט, דער עיקר איז צו